

Nr 252.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen med förslag till förordning om ändrad lydelse av §§ 3, 7 och 12 i förordningen den 13 december 1912 angående tullrestitution i vissa fall vid återutförelse av utländsk vara; given Stockholms slott den 14 mars 1919.

Under åberopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över finansärenden för denna dag vill Kungl. Maj:t härmed föreslå riksdagen att antaga närlagda förslag till förordning om ändrad lydelse av §§ 3, 7 och 12 i förordningen den 13 december 1912 angående tullrestitution i vissa fall vid återutförelse av utländsk vara.

De till ärendet hörande handlingar skola tillhandahållas riksdagens vederbörande utskott.

GUSTAF.

F. V. Thorsson.

Förslag

till

förordning om ändrad lydelse av §§ 3, 7 och 12 i förordningen den 13 december 1912 angående tullrestitution i vissa fall vid återutförelse av utländsk vara.

Häri genom förordnas, att §§ 3, 7 och 12 i förordningen den 13 december 1912 angående tullrestitution i vissa fall vid återutförelse av utländsk vara skola i nedan angivna delar erhålla följande ändrade lydelse:

§ 3.

Konungen äger bestämma, för vilka varor och, där med avseende å särskilt varuslag så erfordras, under vilka förutsättningar rätt till tullrestitution enligt denna förordning må åtnjutas; dock må i intet fall sådan rätt avse spannmål, omalen eller malen, levande djur, brännvin och sprit, alla slag, eller vin eller sådan vara, som är avsedd att återvändas till produktions- eller inköpslandet eller till producenten eller den ursprunglige säljarens ombud i annat land.

Rätt till restitution må tillerkännas handelsidkare allenast å plats, där tullkammare finnes.

§ 7.

1. — — — —

2. Restitution beräknas för utförelsevara, som vid införelsen drager stycketull, efter stycketal och för annan utförelsevara efter dess nettovikt, ankommande dock på Konungens prövning, huruvida och under vilka villkor emballage eller inlägg till varor, i fråga om vilka bruttoförtullning är stadgad i gällande tulltaxa, må inräknas i den vikt, som vid införelsen lägges till grund för restitution.

§ 12.

Såsom villkor för erhållande av restitution skall i övrigt gälla:

a) — — — —;

b) att exportangivningsinlagan ej mindre innehåller uppgift om avsikten att för varan erhålla tullrestitution enligt denna förordning, om varans handelsbenämning och om den rubrik i tulltaxan, till vilken densamma vid införseln blivit hänförd, än även är åtföljd dels av exportörens under edlig förpliktelse avgivna och av två vittnen till riktigheten bestyrkta försäkran därom, att den till utförsel angivna varan blivit av honom införd, att full införseltull för densamma erlagts och att varan icke efter införseln undergått någon bearbetning eller förändring, dels ock av exportörens under edlig förpliktelse avgivna försäkran, att varan enligt hans vetskap icke är avsedd att återsändas vare sig till produktions- eller inköpslandet eller till producentens eller den ursprunglige säljarens ombud i annat land;

c) att vederbörande tullkammare, efter exportvarans undersökning och utrönande av det stycketal eller den vikt, som jämlikt § 7 mom. 2 skall läggas till grund för restitutionen, samt kollinas plombering ävensom bevakning under transporten till och inlastning i fartyg eller järnvägsvagn eller överlämnande till postverket, härom meddelat attest, vilken såsom verifikation jämte angivningsinlagan och övriga intyg bifogas tullkammarens utgående tulljournal;

d) — — — —

e) — — — —.

Denna förordning träder i kraft å dag, som av Konungen bestämmes.

Utdrag av protokollet över finansärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 14 mars 1919.

Närvarande:

Hans excellens herr statsministern EDÉN,
Hans excellens herr ministern för utrikes ärendena HELLNER,
Statsråden: PETERSSON,
 SCHOTTE,
 PETRÉN,
 NILSON,
 friherre PALMSTIERNA,
 RYDÉN,
 UNDÉN,
 THORSSON.

Chefen för finansdepartementet, statsrådet Thorsson, anförde härefter:

I samband med utfärdande den 13 december 1912 av förordning angående tullrestitution i vissa fall vid återutförelse av utländsk vara fastställde Kungl. Maj:t genom kungörelse samma dag förteckning å de varuslag, för vilka dylik rätt till restitution finge ånjutas. Beträffande varuslag, som icke funnos i förteckningen upptagna, förklarade sig Kungl. Maj:t vilja framdeles, där framställningar angående särskilda sådana varuslag därtill föranledde, taga under övervägande, huruvida och under vilka villkor restitution enligt förordningen finge medgivas.

Genom förordning den 18 juli 1913 erhöles 7, 8 och 12 §§ i restitutionsförordningen delvis ändrad lydelse. Ytterligare förändringar i förordningen hava icke vidtagits.

I anledning av framställning från Stockholms handelskammare, att nyssberörda varuförteckning måtte omarbetas, så att i densamma upptoges alla i tulltaxan förekommande varuslag med undantag av spann-

mål, omalen eller malen, levande djur, brännvin och sprit, alla slag, eller vin, i fråga om vilka sistuämnda varor enligt 3 § i förordningen restitution under inga omständigheter finge medgivas, uppdrog Kungl. Maj:t åt kommerskollegium att med biträde av erforderliga sakkunniga undersöka, i vad mån varuförteckningen kunde utvidgas.

Med skrivelse den 23 oktober 1918 har kommerskollegium meddelat, att kollegium slutfört ifrågavarande utredning; och har kollegium i skrivelser förordat ett av särskilt tillkallade sakkunniga utarbetat förslag till förändringar i gällande varuförteckning.

I sin till kommerskollegium lämnade redogörelse hava emellertid de sakkunniga även ifrågasatt vissa förändringar i själva restitutionsförordningen.

Innan jag redogör för de sakkunnigas förslag, torde jag böra erinra *dels* om bestämmelsen i 7 § 2 mom. i förordningen, att restitution i regel skall beräknas efter utörselvarans nettovikt, *dels ock* om det förhållandet, att vid vissa i gällande varuförteckning upptagna tulltaxerubriker finnes anbragt en stjärna, hänvisande till en vid förteckningens början befintlig anmärkning av innehåll att tullrestitution för de i rubriken upptagna varuslag icke må åtnjutas, med mindre varuägaren under edlig förpliktelse intygar, att varan enligt hans vetskap icke är avsedd att återsändas vare sig till produktions- eller inköpslandet eller till producentens eller den ursprunglige säljarens ombud i annat land.

Det är de av mig nu berörda bestämmelserna, som av de sakkunniga upptagits till granskning.

Beträffande stadgandet i 7 § 2 mom. framhålla de sakkunniga, att detsamma ansetts utgöra hinder för medgivande av tullrestitution ej blott vid varor, som äro underkastade värdetull utan även vid sådana, där tullen utgår efter stycketal. Då de sakkunniga i sitt förslag till ny varuförteckning upptagit vissa stycketullsvaror, hemställa de om ett undanröjande av det eventuella hinder för restitution, som paragrafens nuvarande ordalydelse må innebära.

I fråga om det senare av mig påpekade stadgandet åter anföra de sakkunniga:

I ett avseende hava mera allmänt farhågor beträffande restitutionsförfarandet uttryckts, nämligen beträffande den utväg detsamma skulle kunna erbjuda att sedan en vara efter en längre tids lagring blivit mindre kurant, låta densamma återgå till den ursprungliga säljaren mot åtnjutande av tullrestitution, farhågor vilka påtagligen i många fall hava sitt berättigande. Vid upprättandet av den nu gällande förteckningen har också detta förhållande uppmärksamrats, i det att, vad vissa varugrupper angår, tullrestitution medgivits endast under villkor, att varuägaren

under edlig förpliktelse intygar, att varan enligt hans vetskap icke är avsedd att återsändas vare sig till produktions- eller inköpslandet eller till producentens eller den ursprungliga säljarens ombud i annat land. Enär lagstiftningen givetvis icke avsett att möjliggöra en sådan från industriens sida befarad returnering av varor emot tullrestitution, synes ett dylikt utnyttjande av medgiven restitutionsrätt böra förekommas genom en allmän bestämmelse, vilken torde hava sin lämpligaste plats i förordningen. Intill dess en sådan förändring kan komma att vidtagas, lärer ovannämnda villkor för tullrestitution, såsom hittills skett, böra anknytas till förteckningen över de varuslag, för vilka restitution av tull må åtnjutas.

Häremot har visserligen invänts, att denna bestämmelse lätt kan kringgås, enär man från tullverkets sida saknar möjlighet att utöva kontroll över dess efterlevnad. Även under förutsättning att prövningen av vederbörande affärsmäns kvalifikationer utfallit mindre tillfredsställande, synes faran för ett bedrägligt tillvägagångssätt i berörda avseende, vilket förutsätter att köpmannen och de båda vittnena i samförstånd avgiva ett falskt intyg, ej böra överskattas. Med iakttagande av nödig uppmärksamhet från tullverkets sida torde ej heller utvägar saknas att komma ett sådant förfaringsätt på spåren.

Kommerskollegium.

I sin ovanberörda skrivelse framhåller kommerskollegium med anledning av de utav de sakkunniga ifrågasatta författningsändringarna, bland annat följande:

Beträffande den av de sakkunniga upptagna frågan om i vilken utsträckning rätt till tullrestitution skall anses utesluten på grund av stadgandet i 7 § 2 mom. av 1912 års förordning, att tullrestitution skall beräknas efter utförelsevarans nettovikt, vill kollegium framhålla, att berörda bestämmelse synes böra tolkas så, att därigenom endast sådana varor uteslutas, för vilka tull utgår efter värdet å varan. Däremot synes bestämmelsen icke böra tillämpas så, att stycketullsvavar ävensom varor med kombinerad vikt- och värdetull utan vidare på grund av densamma uteslutas från rätt till tullrestitution. Någon ändring av själva stadgandet torde emellertid knappast vara erforderlig.

Vad slutligen angår det av de sakkunniga uttalade önskemålet om införande i 1912 års förordning av bestämmelse därom, att rätt till tullrestitution ej må medgivas i fråga om varor, som direkt eller indirekt återutföras till produktions- eller inköpslandet eller till producentens eller den ursprunglige säljarens ombud i annat land synes detsamma kollegium väl värt beaktande. På grund av den individuella prövning, som jämlikt förordningen skall föregå varje medgivande av rätt till tullrestitution, och som avser att begränsa denna rätt till personer, som äro kända såsom synnerligen redbara och solida, torde nämligen verkningarna av en dylik bestämmelse ej böra underskattas. Bestämmelsen torde lämpligen kunna inryckas i 3 § av 1912 års förordning. Naturligtvis kan samma resultat även ernås genom att i förteckningen vid samtliga ytterligare rubriker, som intagas i densamma, anbringa en *) med hänvisning till den redan nu i förteckningens början befintliga anmärkningen. Det synes emellertid kollegium oegentligt att begagna den senare utvägen, då ju bestämmelsen skulle avse alla nyintagna rubriker.

I anslutning till vad kommerskollegium sålunda anför, har kollegium hemställt, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen att antaga följande förslag till ändrad lydelse av 3 § i ifrågavarande förordning:

§ 3.

Konungen äger — — — — — eller vin.

Rätt till restitution må ej åtnjutas med mindre varuägaren under edlig förpliktelse intygar, att varan enligt hans vetskap icke är avsedd att återsändas vare sig till produktions- eller inköpslandet eller till producentens eller den ursprunglige säljarens ombud i annat land.

Rätt till — — — — — finnes.

Över den i ärendet verkställda utredningen har därefter utlåtande infordrats från generaltullstyrelsen, som härvid anför, bland annat:

*Generaltull-
styrelsen.*

Kommerskollegium har bland annat hemställt, att restitutionsrätt enligt förenämnda förordning måtte medgivas för vissa stycketull underkastade varor. Härvid har kommerskollegium — visserligen med någon tvekan — uttalat den åsikten, att bestämmelsen i § 7 mom. 2, att restitution beräknas efter utförselvarans nettovikt, ej skulle lägga hinder i vägen för sådana varors upptagande i förteckningen. Då generaltullstyrelsen icke kan dela denna åsikt men det å andra sidan synes önskvärt att bereda möjlighet till restitution för vissa sådana varor, får styrelsen i underdånighet hemställa, att lydelsen av nämnda paragraf erhåller sådan ändring, att hindret härför undanröjes, ävensom att en därav betingad ändring vidtages i § 12 punkt c.

I likhet med kommerskollegium är styrelsen av den uppfattningen, att med tillämpning av stadgandet i § 7 mom. 2 även hädanefter varor, som tullbehandlas efter värde, ej må ifrågakomma till restitution enligt denna förordning. Vad angår varor med kombinerad vikt- och värdetull anser styrelsen i likhet med kommerskollegium, att bestämmelserna i nyssnämnda författningsrum icke lägga hinder i vägen för restitution av den för varorna enligt nettovikt belöpande tull, även om möjligen desamma vid införseln skulle hava förtullats efter värde.

Beträffande införande i förordningen av bestämmelse därom, att rätt till restitution ej må medgivas i fråga om varor, som direkt eller indirekt återutföras till produktions- eller inköpslandet eller till producentens eller den ursprungliga säljarens ombud i annat land, må erinras, att sådan bestämmelse redan är införd för vissa i nu gällande förteckning upptagna varor och återfinnes på förteckningens titelblad i form av fordran på särskilt intyg av varuägaren angående varor, hänförliga till de rubriker, som betecknats med en stjärna. Styrelsen har för sin del ej något att erinra mot förslaget, att denna bestämmelse skulle omfatta alla i nu ifrågavarande förteckning upptagna varor, och att densamma infördes i själva förordningen. Nyssberörda bestämmelse om visst intyg har tillämpats så, att detta intyg i förekommande fall avgivits i sammanhang med den i § 12 under punkten b) omfördälda försäkran av exportören. Då detta förfaringssätt således redan praktiskt tillämpats utan att anledning till anmärkning därvid förekommit, synes det styrelsen vara

riktigast att, jämte en allmän bestämmelse i ämnet i § 3, föreskrift om en särskild försäkran av exportören införes i § 12 b).

Emot kommerskollegii förslag, i vad det avser upptagandet i och avförandet från förteckningen av vissa varuslag, har styrelsen icke något att erinra.

I enlighet med den ståndpunkt generaltullstyrelsen sålunda intagit, har av styrelsen utarbetats följande förslag till ändrad lydelse av 3, 7 och 12 §§ i restitutionsförordningen:

§ 3.

Konungen äger bestämma, för vilka varor och, där med avseende å särskilt varuslag så erfordras, under vilka förutsättningar rätt till tullrestitution enligt denna förordning må åtnjutas; dock må i intet fall sådan rätt avse spannmål, omalen eller malen, levande djur, brännvin och sprit, alla slag, eller vin eller sådan vara, som är avsedd att återsändas till produktions- eller inköpslandet eller till producentens eller den ursprunglige säljarens ombud i annat land.

Rätt till — — — — — finnes.

§ 7.

1. Rätt — — — — — transitförsändning.

2. Restitution beräknas för utförselvara, som vid införseln drager stycketull, efter stycketal och för annan utförselvara efter dess nettovikt, ankommande dock på Konungens prövning, huruvida och under vilka villkor emballage eller inlägg till varor, i fråga om vilka bruttoförtullning är stadgad i gällande tulltaxa, må inräknas i den vikt, som vid utförseln lägges till grund för restitution.

§ 12.

Såsom villkor för erhållande av restitution skall i övrigt gälla:

a) att — — — — — tullkammare;

b) att exportangivningsinlagan ej mindre innehåller uppgift om avsikten att för varan erhålla tullrestitution enligt denna förordning, om varans handelsbenämning och om den rubrik i tulltaxan, till vilken densamma vid införseln blivit hänförd, än även är åtföljd dels av exportörens under edlig förpliktelse avgivna och av två vittnen till riktigheten bestyrkta försäkran därom, att den till utförsel angivna varan blivit av honom införd, att full införseltull för densamma erlagts och att varan icke efter införsel undergått någon bearbetning eller förändring, dels ock av exportörens under edlig förpliktelse avgivna försäkran, att varan enligt hans vetskap icke är avsedd att återsändas vare sig till produktions- eller inköpslandet eller till producentens eller den ursprunglige säljarens ombud i annat land;

c) att vederbörande tullförvaltning, efter exportvarans undersökning och utrönande av det stycketal eller den vikt, som jämlikt § 7 mom. 2 skall läggas till grund för restitutionen, samt kollinas plombering ävensom bevakning under transporten till och inlastning i fartyg eller järnvägsvagn eller överlämnande till post-

verket, härom meddelat attest, vilken såsom verifikation jämte angivningsinlagan och övriga intyg bifogas tullkammarens utgående tulljournal;

d) att — — — — medgives; samt

e) att — — — — begäres.

Det är min avsikt att, i överensstämmelse med vad den verkställda utredningen givit vid handen, framdeles föreslå Kungl. Maj:t att fastställa ny förteckning över varor, för vilka rätt till restitution må åtnjutas. Dessförinnan synes mig emellertid riksdagens bifall till de ifrågasatta ändringarna i 1912 års förordning böra utverkas. Jag delar härvid den av generaltullstyrelsen uttalade meningen, att ändringar torde vara erforderliga ej blott i 3 § utan även i 7 och 12 §§. Emot det av styrelsen framlagda förslaget vill jag endast göra den erinran, att jag ej finner anledning föreligga, att i 12 § c) utbyta den nu gällande ordalydelsen »vederbörande tullkammare» mot »vederbörande tullförvaltning». I övrigt synes mig förslaget lämpligt avfattat, och får jag därför hemställa, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen att antaga detsamma. Tiden för förordningens ikraftträdande torde böra få bestämmas av Kungl. Maj:t.

Departements-
chefen.

Sedan föredragande departementschefen härefter uppläst inom finansdepartementet upprättat förslag till förordning om ändrad lydelse av §§ 3, 7 och 12 i förordningen den 13 december 1912 angående tullrestitution i vissa fall vid återutförelse av utländsk vara hemställde departementschefen, att Kungl. Maj:t måtte i proposition föreslå riksdagen antaga sagda förslag.

Denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställen behagade Hans Maj:t Konungen bifalla; och skulle proposition till riksdagen avlätas av den lydelse bilagan litt. . . . vid detta protokoll utvisar.

Ur protokollet:

Birger Looström.